

Anneriek van Heugten

De villa in de duinen

δ

1.

‘Moet je zien, papa! IJsschotsen!’

Met ogen die tranen van de kou

kijkt Margot naar een klein jongetje,

dat naast haar hard aan de arm van zijn vader trekt.

De vader lacht en loopt gewillig mee.

‘Kom, papa, we gaan dichterbij!’

Margot ziet de man en zijn zoontje

in de richting van de branding lopen. Ze zijn niet alleen.

Tientallen mensen hebben zich naar buiten gewaagd.

Ze kijken en wijzen opgewonden naar de ijsschotsen

die op de golven deinen en soms stukslaan op het strand.

Het is in jaren niet zo koud geweest. Al bijna twee weken
vriest het elke dag minstens vijf graden.

Margot kan zich niet herinneren dat ze ooit ijsschotsen
op het strand heeft gezien.

Aan de vloedlijn staan geen zandkastelen,
zoals in de zomer, maar grillige ijskastelen
van een halve meter hoog.

Margot steekt haar handen dieper in de zakken
van haar winterjack. De jas past nog net.

Ze is hard aan een nieuwe toe. Ze hoopt maar
dat mama deze week tijd heeft om met haar
naar de winteropruiming te gaan. Met een beetje geluk
vinden ze een jack met flinke korting.

Het is begin januari, de tweede week van de kerstvakantie.
De feestelijkheden rond Kerstmis en Nieuwjaar zijn voorbij.
Dat vind Margot niet zo erg.

Ze denkt aan de kleine kerstboom bij haar thuis.

Tot papa werkloos werd, hadden ze elk jaar een kerstboom
die tot het plafond reikte. Papa wilde dat graag,

omdat zo'n grote boom hem deed denken aan de tijd
dat hij klein was en nog in Esbjerg in Denemarken woonde.
Opa en oma Fisker in Esbjerg stuurden elke Kerstmis
koekjes en rood-wit gestreepte zuurstokken op.
Die hingen Margot en haar broertjes dan in de boom.
Papa vertelde verhalen uit zijn jeugd.
Verhalen over trollen en elfen,
die in de dichte Scandinavische wouden wonen.
Over Vikingen en goden, ijsprinsessen en toverkollen.
Margot droomde dan weg bij de eeuwenoude legendes
uit het hoge Noorden en bedacht haar eigen sprookje.
Ze fantaseerde over haar ouders:
haar moeder als het mooie meisje uit Zandplaat,
dat het hart veroverde van de knappe Deense prins
met de wapperende blonde haren en de ijsblauwe ogen.
Dat sprookje was niet eens verzonnen.
Papa leerde mama kennen toen hij in Zandplaat
op vakantie was. Ze werden verliefd.
Papa ging terug naar Denemarken,
maar verhuisde een jaar later naar Zandplaat.
Hij trouwde met mama, kocht een vissersboot
en verdiende de kost met vissen op schol en tong.
Ze kregen drie kinderen: Margot, Niels en Jelle.
Tot daar leek het verhaal van mama en papa inderdaad
een sprookje. Maar ruim twee jaar geleden
ging het steeds slechter met de visserij.
Papa moest zijn vissersboot verkopen,
want hij kon hem niet langer afbetalen.
Margot weet nog dat hij het vertelde.
Hij had tranen in zijn ogen. Margot huilde zelf ook,
want ze was erg gehecht aan de boot.
Nu krijgt papa een uitkering, maar die is een stuk lager
dan het loon dat hij als visser verdiende.

Af en toe heeft hij een tijdelijk baantje.
Meestal zit hij thuis. Hij vertelt geen verhalen meer.
Margot staart naar de koude, grijze zee
en denkt aan haar vrienden.
De meesten hebben een eigen computer of een mobieltje.
Lars heeft zelfs een iPod.
Meestal is Margot niet jaloers. Ze is opgewekt van aard
en hecht niet zoveel belang aan spullen.
Als ze wil internetten, gaat ze naar de bieb.
Bovendien is ze liever buiten of met haar handen bezig
dan dat ze binnen achter zo'n apparaat zit.
Ze verdient wat extra zakgeld
door klusjes te doen voor oudere mensen in Zandplaat,
onder wie haar andere opa en oma. Dat geld zet ze opzij
om een mp3-speler, een digitale camera of een mobieltje
te kunnen kopen. Oma geeft haar naailes,
zodat ze haar eigen kleren leert ontwerpen en maken.
Samen hebben ze dan de grootste lol.
Toch valt het niet mee om met Kerstmis
onbezorgd te genieten. Daarom wil Margot
dat de kerstvakantie gauw voorbij is.
Ze begint te lopen, want ze krijgt het koud.
Waar zal ze naartoe gaan? Naar huis wil ze niet,
want haar broertjes lopen de hele dag voor haar voeten.
Haar vrienden zijn allemaal weg of hebben iets anders
te doen. Amber zit bij haar vader in München.
Gina heeft bezoek van haar opa en oma uit Italië
en Lars is gaan skiën.
Daan is naar zijn pas teruggevonden familie in Brussel.
Izmet heeft zijn flyboardvriend Jordy uit Duinvoorde
te logeren.
Margot neemt zich voor een flinke wandeling
over het strand te maken, tot voorbij Hoogduinen,

het bungalowpark van Lars' ouders.
Ze schopt met haar laarzen in het wit-bruine mengsel van sneeuw en zand waaruit het strand nu bestaat.
Margots neus is stijf van de kou.
Ze duwt haar sjaal naar boven en trekt haar muts stevig over haar oren.
Ze draait zich om en wil langs de vloedlijn weglopen, als ze plots een klap tegen haar schouder voelt.
'Au!' roept ze geschrokken. Aan haar voeten ligt een sneeuwbal. Die moet haar geraakt hebben.
Ze kijkt speurend rond. Wie heeft dat ding tegen haar gegooid?
Dan ziet ze een man haastig naar zich toe komen. Het is de man die even daarvoor met zijn zoontje naar de ijsschotsen stond te kijken.
Hij trekt het kereltje hardhandig met zich mee.
'Gaat het?' roept hij. 'Heb je pijn?'
'Mwah', mompelt ze een beetje verlegen.
Ze beweegt haar schouderblad een paar keer heen en weer. De man blijft hijgend voor haar staan.
Hij geeft een ruk aan de arm van het jongetje.
'Zeg eens sorry', gebiedt hij.
Het ventje staart naar de grond. Hij zegt niets.
'Heb je me niet gehoord?' De vader klinkt nu echt streng.
Het jongetje tilt zijn hoofd op. De ijzige zeewind trekt aan de kwastjes op zijn groen-gele muts en aan de franjes van zijn groene wollen sjaal.
Zijn wangetjes zijn rood van de kou.
'Sorry', mompelt hij. Hij haalt zijn neus op en veegt wat snot af met de mouw van zijn jas.
'Ik had hem verboden sneeuwballen te gooien', verontschuldigt de vader zich.
'Maar hij vond dat hij het toch moest doen.'

Hij wendt zich tot zijn zoontje.
‘We gaan onmiddellijk terug naar binnen.
En daar blijf je de rest van de dag!’
‘Maar ik wil bij de ijsschotsen spelen!’ klaagt het jongetje.
‘Dan had je maar moeten luisteren’, houdt de vader vol.
‘Ach, het is niet zo erg, meneer’, glimlacht Margot.
Het jongetje kijkt nieuwsgierig naar haar.
‘Hoe heet jij?’ vraagt hij.

‘Margot’, zegt Margot.

‘Ik heet Wessel’, zegt hij.

‘En ik ben vijf jaar!’

‘Ik heb een broertje dat ook vijf jaar is’, vertelt Margot.

‘Hij heet Jelle. En hij is soms ook stout, net als jij.’

‘Ik ben niet stout’, pruilt Wessel.

De vader schiet in de lach. Hij steekt zijn hand uit.

‘Evert Nieuwdorp’, stelt hij zichzelf voor.

Margot schudt de uitgestoken hand. Ze kijkt de man onderzoekend aan. Ze heeft hem nooit eerder gezien.

Hij lijkt best aardig.

‘Woon jij in Zandplaat, Margot?’ vraagt hij.

‘Eh ... ja’, antwoordt Margot. Onmiddellijk vraagt ze zich af of ze dat wel moet vertellen aan een vreemde man.

Ineens voelt ze zich ongemakkelijk.

Ze probeert met een smoes weg te komen.

‘Ik moet nu weg, meneer. Ik eh ... heb nog een afspraak.’

Ze wil zich uit de voeten maken, maar de man roept haar terug.

‘Heb je zin om een paar ochtenden op Wessel te passen?

Van morgen tot en met vrijdag?’

Verbaasd blijft Margot staan.

‘Hoe bedoelt u?’

De man legt zijn handen op de schouders van zijn zoontje.

‘Ik ben in Zandplaat voor zaken.

Ik moest Wessel meenemen, omdat hij deze week bij mij is.

Zijn moeder en ik zijn gescheiden. We logeren hier vlakbij in een huisje. Op Hoogduinen, het bungalowpark.

Dat ken je vast wel.’

Margot knikt. ‘De ouders van een vriend van mij zijn de eigenaars. Ik ga er wel eens zwemmen in het tropisch zwembad.’

‘Ik kan Wessel niet meenemen naar mijn afspraken,

maar ik kan hem ook niet alleen laten', vervolgt de man.
'Je kunt er wat mee verdienen. En omdat je zei dat je zelf een broertje van vijf had, dacht ik ...'
De man kijkt haar hoopvol aan.
'Eh ...' Margot aarzelt. 'Dat moet ik thuis eerst vragen.'
'Dat begrijp ik', knikt Evert Nieuwdorp.
'Hier, ik geef je mijn kaartje. Bel me op mijn mobiele nummer als je een beslissing genomen hebt. Als het kan vandaag nog. Ik betaal je tien euro per dag.'
Het duizelt Margot. Verward neemt ze het kaartje aan.
Tien euro per dag? Vanaf morgen tot en met vrijdag?
Dat zijn drie ochtenden! Dertig euro!
Dan begint ze te stralen. 'Ik ga het meteen vragen, meneer! Bedankt!' Ze begint te rennen. 'O ja, nog een gelukkig Nieuwjaar!' roept ze over haar schouder.
'Gelukkig Nieuwjaar!' Evert Nieuwdorp steekt zijn hand op. Wessel zwaait fanatiek mee met twee in gifgroene wanten gestoken handjes.

2.

‘Mam!’ roept Margot opgewonden. In de kleine bijkeuken schopt ze haar laarzen uit en rukt ze haar muts en sjaal af. Ze wurmt zich uit haar jas en gooit hem slordig o ver de kapstok. ‘Mam! Ik heb een baantje! Tien euro per dag! Het mag toch wel, hè? Mam?’ Met fonkelende ogen stuift ze de woonkamer in. Mama staat bij de lage kast waar de kerstboom op staat. Een voor een plukt ze de lampjes uit de boom en ze rolt het snoer voorzichtig op. Papa zit met zijn rug naar mama toe in een fauteuil. Hij heeft een krant in zijn handen. Margot schraapt haar keel en haalt diep adem. ‘Papa, mama, ik kan tien euro per dag verdienen. Drie dagen na elkaar! Mag het, alsjeblieft?’ ‘Tien euro?’ Papa draait zich om in zijn fauteuil en kijkt haar wantrouwig aan. ‘En wat moet je daarvoor doen?’ ‘Op een klein jongetje passen. Hij heet Wessel en is vijf jaar. Zijn vader is hier voor zaken.’ ‘Geen mensen uit Zandplaat dus?’ vraagt mama bezorgd. Margot schudt haar hoofd. ‘Die vent kan zeggen wat hij wil’, werpt papa tegen. ‘Daar ga jij niet zomaar naartoe.’ ‘Hoe heb jij die meneer ontmoet?’ komt mama tussenbeide. ‘Ik zag hem op het strand. Zijn zoontje gooide met een sneeuwbal en raakte me per ongeluk. Kijk, hier is zijn kaartje. Hij logeert op Hoogduinen in een bungalow.’ Margot steekt met een smekende blik in haar ogen het visitekaartje uit naar haar moeder.